Ἀγαπητέ μου.

Ἔλαβα πρὸ τῶν πολλῶν μου ἡμερῶν ἐπιστολὴν σου καὶ ἐπιθυμῶν ἐπόμενον νὰ ἀπαντήσω εἰς αὐτὴν καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅπερ πρέπει νὰ κάμνῃ ὁ ἀνθρωπος ἐν τοιούτοις ἀναγκαίοις, ἀπεφάσισα νὰ ἀναβάλλω τὴν ἀπάντησιν μέχρι τῆς σήμερον, ἵνα ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολὴν μου καὶ νὰ ἀναθεωρήσω τὴν γνώμην μου.

Ἀποτέλεσμα τῆς ἀναθεωρήσεως ἐστὶ τὸ ἑξῆς:

Ἀγαπητέ μου Ἀθήνας τῇ 7. Δεκ. 1908.

Λαβόντες εἰς χεῖρας τὸ γράμμα σας κατανοῶ. Πιστεύω ὅτι εἶναι γράμμα τάξεως, ἀλλὰ γράμμα τάξεως. Διὰ τοῦτο ἐπιμένω νὰ σὲ παρακαλέσω ὅτι ὁ αὐτὸς ὁ ἀρμοδιοπρεπὴς ὑπῆρξε λόγος ὅτιαν ὑπεδείχθη νὰ γίνῃ μὲ ἀνδρας ἀτάκτους

εἰς ἀλλοῦς τοῦ κράτους.
Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχον
ἄλλον ἐνέργειαν νὰ κάμω
παρὰ ἀποδείξεις, αἱ τῆς ~~[illegible]~~
ἀνωφελοῦς κατοχῆς ἐπὶ
τῆς μοίρας γενέσεως τῶν
εἶχον ὅτι οἱ Βλάχοι
τὸ Βυζαντινὸν μέρος τῶν
νέων ἐπόρευον ἐκεῖ τοῦ
4ου ἢ 7.γ εἰκοσ. αἱ
ὁμοιαι τοῦ 4ου εἰκοσ.
αἱ ὑπῆρχον ἐκεῖ

ὁ Βασ. Δουκᾶς, ἐξ
οὗ καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἦν ὁ
ἀρχιστ. Δουκᾶς τοῦ κοιμ-
τῆς Κασουρι-Πεκαρίας.
Εἶτε παρακαλῶ δίδω
ὑπόμνημα τῆς κατοχῆς ἐπὶ
ὁδόν. Δὲν ἠκούσθη καὶ
βιαστικὰ καὶ ὁμοίως καὶ
καὶ ἐὰν πέσῃ ὅταν ἔλθω
καὶ κάμω ὑπόμνημα

ὁδοιπορίαν τῆς Χελ.
περιστατικῶν τῆς Χελ.
τάξιν μὲ ἐκεῖ τέλος
ὁδόν εἰς τὸ